

Creatief in De Dillenburg

Voor de bewoners van “De Dillenburg en Rehoboth” is het steeds weer een verrassing om geconfronteerd te worden met de bijzondere activiteiten, die meest in de grote eetzaal van het restaurant plaats vinden. Iedere bijzondere activiteit wordt tijdig ter kennis van de bewoners gebracht en op de dag zelf wordt één en ander meestal via de intercom nog eens omgeroepen.

Op donderdag 28 januari was er wel heel iets bijzonders aan de hand. Die middag zou er een klas leerlingen van de Ireneschool aan de Dirk Staalweg naar de Dillenburg komen om een aantal nestkastjes, die ze zelf op school hadden vervaardigd, ter aanschouwen van de daarvoor geïnteresseerde bewoners “in de verf” te zetten.

De bedoeling was, zo heb ik begrepen, dat de daarbij aanwezige bewoners, hun jeugdige bezoekers mochten adviseren over de wijze waarop de nestkastje een “verfjasje” zou worden aangetrokken.

En ja hoor, op het afgesproken tijdstip arriveerde de jeugdige Karel Appels met hun maagdelijke blanke houten nestkastjes en veroverden zij, met een paar dames van het onderwijzend personeel, de eetzaal. Ter gelegenheid van het “schildersfestijn” was de eetzaal tot één grote schilderswerkplaats omgetoverd. Alle grote tafels, die door het restaurantpersoneel altijd zo zorgvuldig schoon worden gehouden, waren voorzien van een plastic bescherm laag en dat was goed ook.

Nadat alle schilders met de door henzelf in elkaar getimmerde en meegebrachte nestkastjes hadden plaats genomen en iedereen was voorzien van een “paletje” en verf met de meeste kleuren van de regenboog, kon het schildersfeest beginnen. Zelf was ik een beetje aan de late kant en ik zag dat een aantal medebewoners van de Dillenburg en

Rehoboth bezig waren met het geven van goedbedoelde aanwijzingen aan de jonge artiesten. Ik had de indruk dat de jongelui zich in sommige gevallen niet veel aantrokken van deze aanwijzingen. Eerlijk gezegd kan ik daar begrip voor opbrengen. Uiteindelijk waren het hun eigen nestkastjes.

De aanwezige bejaarden, die zich te voet, achter hun rollator of gezeten in hun rolstoel tussen de schilders en schilderessen

voortbewogen, genoten allen van het jeugdenthoustiasme waarmee zij werden geconfronteerd. En hoe waren de resultaten van het “nuttige” beschermen van het schone hout, waarvan de nestkastjes waren vervaardigd. Er waren zeer degelijke “werkstukken” bij, die er op gericht waren de vogelwoningjes tegen weersinvloeden te beschermen. Over de daarbij gekozen kleuren kon je natuurlijk van smaak verschillen.

Er was één meisje bij dat er een leuk geheel van had gemaakt. Keurig afgewerkt met veelkleurige bloemetjes in de aanvliegrichting van het vogelverblijfje.

Ik ben er vrijwel zeker van dat de meesjes, die dit broed- en kraamkamertje in gebruik zullen nemen, er telkens weer al wipstaartend en gepast klapwiekend naar toe zullen vliegen, daarbij benijd door soortgenoten, die het minder mooi hebben getroffen. De “versierster” van dit hokje kon vel in de leer zijn geweest bij Janneke Brinkman.

Er was één jongen die van zijn schildersobject een “ratjetoe” had gemaakt. Ik durfde dat niet tegen hem te zeggen want toen ik “zijn” prestatie “met enige nauwkeurigheid bekeek, keurde hij mij geen blik waardig. Ik “zag” hem als ware denken: “Ach ouwe kerel, wat weet jij nou van moderne kunst”.

Maar nu even serieus: ik vond het hele gebeuren voor het onderwijzend personeel een prachtige gelegenheid om de netheid, de ijver, smaak en inventiviteit van hun leerlingen te beoordelen!

En wat wij ouderen er van vonden?

Een gezellige middag waaraan wij veel plezier hebben beleefd en die bij mij veel jeugdherinneringen heeft opgeroepen. Hartelijk dank daarvoor.

(Met verontschuldiging voor de eventuele stijl — en tikfoutjes)

Een 87—jarige Dillenburgse.

Ermelo, 4 februari 2010.